

Bruxelles, 23 aprilie 2015
(OR. en)

8138/15

COPEN 93
EUROJUST 76
EJN 33

NOTĂ

Sursă:	DI Alfonso Dastis, ambasador și reprezentant permanent, Reprezentanța Permanentă a Spaniei pe lângă Uniunea Europeană
Data:	19 martie 2015
Destinatar:	DI Rafael Fernández-Pita y González, director general, Consiliul Uniunii Europene
Subiect:	Notificări din partea Spaniei cu privire la diferite decizii-cadru

Stimate Domn,

În conformitate cu solicitarea adresată de Ministrul Justiției al Regatului Spaniei și ca urmare a adoptării Legii organice 23/2014 din 20 noiembrie privind recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești în materie penală în Uniunea Europeană, publicată în Buletinul oficial de stat nr. 282 din 21 noiembrie 2014, Spania dorește să facă declarațiile conexe în legătură cu următoarele acte juridice ale Uniunii:

Decizia-cadru 2002/584/JAI, Decizia-cadru 2008/909/JAI, Decizia-cadru 2008/947/JAI, Decizia-cadru 2009/829/JAI, Directiva 2011/99/JAI, Decizia-cadru 2003/577/JAI, Decizia-cadru 2006/783/JAI, Decizia-cadru 2005/214/JAI, Decizia-cadru 2008/978/JAI, Decizia-cadru 2009/299/JAI.

(Formulă de încheiere)

(semnat) Alfonso Dastis

DECLARAȚII DIN PARTEA SPANIEI CA URMARE A ADOPTĂRII LEGII 23/2014 DIN 20
NOIEMBRIE PRIVIND RECUNOAȘTEREA RECIPROCĂ A HOTĂRÂRIILOR ÎN MATERIE
PENALĂ ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

I. Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre

- În conformitate cu articolul 34 alineatul (2) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul titlului II din Legea 23/2014.
- Articolul 6 alineatul (3) din decizia-cadru prevede ca fiecare stat membru să informeze Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă să emită un mandat european de arestare. Respectiva dispoziție a fost pusă în aplicare prin articolul 35 din Legea 23/2014, care desemnează judecătorul sau instanța care a instrumentat cauza drept competent(ă) să emită un mandat european de arestare, în măsura în care acest tip de hotărâre este adecvat, și magistratul din cadrul Secțiunii Centrale de Instrucție a Înaltei Curți Naționale drept competent să execute un mandat european de arestare. În cazul în care mandatul privește un minor, judecătorul instanței centrale pentru minori va deține competența.
- Articolul 7 alineatul (1) din decizia-cadru permite desemnarea unei autorități centrale. Articolul 6 alineatul (3) din Legea 23/2014 prevede că Ministerul Justiției va fi autoritatea centrală, deși nu îndeplinește decât funcțiile descrise la articolul 7 alineatul (1) (inclusiv funcția privind statisticile), și nu pe cele descrise la articolul 7 alineatul (2).
- Articolul 25 alineatul (2) din decizia-cadru prevede ca fiecare stat membru să informeze Secretariatul General al Consiliului despre desemnarea autorității însărcinate cu primirea cererilor de tranzit. În consecință, articolul 27 din lege desemnează Ministerul Justiției drept competent să autorizeze tranzitul pe teritoriul Spaniei al unei persoane care este transferată.

II. Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană

- În conformitate cu articolul 29 alineatul (2) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul titlului III din Legea 23/2014.
- Articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru prevede ca fiecare stat membru să informeze Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea competentă în conformitate cu decizia-cadru. Articolul 64 din Legea 23/2014 prevede că, în acest domeniu, judecătorii responsabili de executarea sentințelor dețin competența de a transmite hotărârile care impun pedepse sau măsuri privative de libertate; în cazul măsurilor impuse în conformitate cu Legea organică privind responsabilitatea penală a copiilor, competența revine judecătorilor pentru minori. În cazul în care nu a început executarea pedepsei, autoritatea competentă va fi instanța care a pronunțat sentința în primă instanță. De asemenea, Curtea Penală Centrală va avea competența de a recunoaște și de a dispune executarea hotărârilor care impun pedepse sau măsuri privative de libertate. În cele din urmă, judecătorii din instanțele centrale responsabili de executarea sentințelor dețin competența de a realiza executarea hotărârilor sus-menționate. Judecătorul instanței centrale pentru minori va deține competența în ceea ce privește hotărârile care implică privarea de libertate a unui minor.
- În conformitate cu articolul 23 alineatul (3) din decizia-cadru, Spania informează Secretariatul General al Consiliului că articolul 17 din Legea 23/2014 prevede că nu va fi obligatoriu ca hotărârea pe care se întemeiază certificatul să fie primită în traducere în spaniolă, fără a se aduce atingere opțiunii autorității judiciare de a solicita traducerea sa în cazul în care consideră că acest lucru este esențial pentru executarea hotărârii.

III. Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

- În conformitate cu articolul 25 alineatul (2) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul titlului IV din Legea 23/2014.
- Articolul 3 alineatul (1) prevede ca fiecare stat membru să informeze Secretariatul General al Consiliului despre autoritățile care dețin competența de a acționa în conformitate cu decizia-cadru. În consecință, articolul 95 din Legea 23/2014 desemnează judecătorul sau instanța care a instrumentat executarea unei hotărâri judecătorești sau a unei decizii de probațiune drept competent(ă) pentru pronunțarea deciziei de probațiune. În plus, Curtea Penală Centrală este autoritatea competentă să recunoască și să dispună executarea unei decizii de probațiune transmise de autoritatea competentă a unui alt stat membru al Uniunii Europene. În cazul în care decizia de probațiune înaintată privește un minor, judecătorul instanței centrale pentru minori va deține competența.
- Articolul 5 alineatul (4) din decizia-cadru prevede ca fiecare stat membru să adreseze o declarație Secretariatului General al Consiliului privind condițiile în care autoritățile sale competente pot accepta, la cererea persoanei condamnate, transmiterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune, unui alt stat membru (altul decât statul membru în care persoana condamnată își are reședința obișnuită). Pentru respectarea obligației respective, articolul 102 din Legea 23/2014 stabilește că, în cazul în care persoana condamnată nu își are reședința legală obișnuită în Spania, Curtea Penală Centrală, care primește cererea de aprobare a transmiterii deciziei de probațiune către autoritatea emitentă, își poate exprima acordul numai dacă sunt îndeplinite condițiile de la articolul 101 alineatul (2) litera (b). Această dispoziție prevede că deciziile de probațiune pot fi recunoscute numai în cazul în care, deși persoana condamnată nu își are reședința legală obișnuită în Spania, ascendenții, descendenții, frații/surorile, soțul/soția acesteia sau o persoană cu care are o relație similară, au avut reședința legală obișnuită în Spania timp de cel puțin cinci ani, cu condiția suplimentară ca persoana condamnată să fi obținut un contract de muncă în Spania sau să fi solicitat ca decizia de probațiune să fie executată în Spania.

- Articolul 14 alineatul (6) din decizia-cadru le permite statelor membre să notifice condițiile în care pot refuza să își asume responsabilitatea de a adopta anumite decizii ulterioare atunci când acționează în calitate de stat de executare. În această privință, în temeiul articolului 106 alineatul (1) din Legea 23/2014, Spania declară că autoritatea statului de condamnare, și nu instanța spaniolă responsabilă de executare, va fi competentă să adopte decizii ulterioare în legătură cu cele trei scenarii prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din decizia-cadru.

IV. Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă

- În conformitate cu articolul 27 alineatul (2) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul titlului V din Legea 23/2014.
- Pentru respectarea obligației de a informa cu privire la autoritățile competente, prevăzută la articolul 6 alineatul (1) din decizia-cadru, vă informăm că, în temeiul articolului 111 din Legea 23/2014, autoritățile competente să pronunțe o hotărâre privind măsurile alternative la arestarea preventivă sunt judecătorii sau instanțele care au pronunțat hotărârea de acordare a eliberării pe cauțiune persoanei în cauză în timpul procedurilor penale. Pe de altă parte, autoritățile competente să recunoască și să execute o hotărâre privind măsurile alternative la arestarea preventivă sunt judecătorii de instrucție sau judecătorii competenți în materie de violență împotriva femeilor din locul în care persoana în cauză și-a stabilit reședința, în funcție de tipul de infracțiune pentru care autoritățile respective sunt competente. În temeiul articolului 7 alineatul (3) din decizia-cadru și în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Legea 23/2014, Ministerul Justiției va fi autoritatea centrală în sensul articolului 7 alineatul (1) din decizia-cadru.
- Articolul 8 alineatul (2) din decizia-cadru obligă statele membre să informeze cu privire la măsurile suplimentare de supraveghere judiciară pe care sunt pregătite să le monitorizeze. Vă informăm că, în conformitate cu articolul 110 din Legea 23/2014, suntem pregătiți să ne asumăm următoarele obligații suplimentare de supraveghere judiciară:

- (a) interdicția de implicare în anumite profesii sau activități legate de infracțiunea care se presupune că a fost comisă.
 - (b) obligația de a nu conduce autovehicule.
 - (c) obligația de a depune o sumă sau de a oferi un alt tip de garanție, fie prin rate specifice, fie o singură dată.
 - (d) obligația de a urma un tratament medical sau un tratament de dezintoxicare.
 - (e) interdicția de a poseda sau de a purta arme sau alte obiecte specifice în legătură cu infracțiunea urmărită.
- Articolul 9 alineatul (4) din decizia-cadru prevede ca fiecare stat membru să adreseze o declarație Secretariatului General al Consiliului privind condițiile în care autoritățile sale competente pot accepta, la cererea persoanei în cauză, transmiterea hotărârilor privind măsurile de supraveghere judiciară unui alt stat membru (altul decât statul membru în care persoana își are reședința obișnuită).
- În conformitate cu cerința respectivă, articolul 112 din Legea 23/2014 prevede că judecătorul sau instanța competentă va transmite hotărârea privind măsurile alternative la arestarea preventivă autorității competente a statului membru în care apare una dintre următoarele circumstanțe:
- (a) persoana în cauză își are reședința legală obișnuită în statul de executare și este de acord să revină în statul respectiv.
 - (b) persoana în cauză solicită să se ducă într-un stat diferit de cel în care își are reședința în mod normal, iar autoritatea competentă a statului respectiv este de acord cu cererea.
- În temeiul articolului 21 alineatul (3) din decizia-cadru, Spania notifică că se va aplica articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

V. Directiva 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind ordinul european de protecție

- În conformitate cu articolul 21 alineatele (1) și (2) din directivă, vă informăm că respectiva directivă a fost pusă în aplicare în temeiul titlului VI din Legea 23/2014.
- În conformitate cu cerințele articolului 3 alineatul (1) din directivă, vă informăm că, în sensul directivei, autoritățile competente să emită și să transmită un ordin european de protecție vor fi judecătorii și instanțele care instrumentează procedurile penale în cadrul cărora a fost pronunțată hotărârea de adoptare a măsurii de protecție. În plus, autoritățile competente să recunoască și să execute ordinul european de protecție sunt judecătorii de instrucție sau judecătorii competenți în materie de violență împotriva femeilor din locul în care victima își are reședința sau în care intenționează să își stabilească reședința, fără a aduce atingere prevederilor de la articolul 4. Cu toate acestea, în cazul în care s-au pronunțat hotărâri privind măsuri de probațiune sau măsuri alternative la arestarea preventivă, același judecător sau aceeași instanță care a recunoscut și a executat deja respectivele hotărâri va fi competent(ă) să recunoască și să execute ordinul european de protecție.
- În temeiul articolului 4 alineatul (3) din directivă și în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Legea 23/2014, Ministerul Justiției va fi autoritatea centrală în sensul articolului 4 alineatul (1) din directivă.

VI. Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor

- În conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul titlului VII din Legea 23/2014.

VII. Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare

- În conformitate cu articolul 22 alineatul (2) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul titlului VIII din Legea 23/2014.
- Articolul 3 alineatul (1) din decizia-cadru prevede ca fiecare stat membru să informeze Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea competentă în sensul deciziei-cadru. În temeiul articolului 158 din Legea 23/2014, autoritățile responsabile de pronunțarea unei hotărâri de confiscare sunt instanțele penale sau judecătorii care instrumentează executarea sentințelor în cadrul cărora confiscarea bunurilor este impusă drept consecință suplimentară. Autoritatea competentă să recunoască și să execute hotărârile de confiscare este instanța penală în circumscripția căreia se află oricare dintre bunurile care urmează a fi confiscate. O schimbare eventuală a locului în care se află bunurile nu va avea drept consecință pierderea competenței instanței penale care a dispus recunoașterea și executarea hotărârii de confiscare transmise Spaniei. Dacă certificatul a fost emis în legătură cu mai multe bunuri care se găsesc în provincii diferite, instanța penală care a primit inițial certificatul și în provincia căreia se găsește cel puțin unul dintre bunuri va avea competența de a instrumenta confiscarea restului bunurilor. Dacă autoritatea emitentă nu știe unde se găsește bunul care trebuie confiscat, însă certificatul indică locul de reședință sau sediul social al persoanei în privința căreia a fost pronunțată hotărârea, competența va aparține instanței penale în circumscripția căreia se află locul respectiv, chiar dacă ulterior va reieși că bunul se găsește într-o provincie diferită sau că persoana s-a mutat. Dacă s-a emis un certificat unic în legătură cu mai multe persoane care își au reședința în mai multe locuri de pe teritoriul spaniol, instanța penală care a primit inițial certificatul și în provincia căreia se află cel puțin una dintre reședințele sau cel puțin unul dintre sediile sociale ale persoanelor respective va avea competența de a instrumenta confiscarea dispusă cu privire la restul persoanelor menționate în certificat.
- În conformitate cu articolul 7 alineatul (5) din decizia-cadru și cu articolul 170 alineatul (1) litera (b) din Legea 23/2014, instanța penală competentă va refuza să recunoască și să execute o hotărâre de confiscare pronunțată în temeiul competențelor de confiscare extinse menționate la articolul 2 litera (d) punctul (iv) din decizia-cadru în cazul în care consideră că hotărârea nu este compatibilă cu drepturile și libertățile fundamentale recunoscute în Constituția spaniolă.

VIII. Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare

- În conformitate cu articolul 20 alineatul (5) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul titlului IX din Legea 23/2014.
- În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru, vă informăm că, în temeiul articolului 174 din Legea 23/2014, autoritatea competentă să emită o decizie de impunere a plății unei sancțiuni financiare de către o persoană fizică sau juridică care deține bunuri sau care primește venituri în alt stat membru al Uniunii Europene va fi instanța penală competentă să execute decizia în Spania.

Autoritatea competentă să recunoască și să execute decizia de impunere a plății unei sancțiuni financiare este:

- (a) în primul rând, instanța penală în circumscripția căreia își are reședința persoana condamnată sau, în cazul persoanelor juridice, în circumscripția căreia se află sediul său social.
- (b) ca alternativă, instanța penală în circumscripția căreia se află oricare dintre bunurile imobile care aparțin persoanei fizice sau juridice care face obiectul sancțiunii financiare.
- (c) în cele din urmă, instanța penală în circumscripția căreia se află oricare dintre sursele de venit ale persoanei condamnate, în Spania.

Schimbarea eventuală a oricăreia dintre aceste circumstanțe în urma unei schimbări a reședinței sau a sediului social al persoanei condamnate, a vânzării bunurilor imobile sau a schimbării surselor de venit ale acesteia nu va duce la pierderea competenței instanței penale care a dispus recunoașterea și executarea deciziei de impunere a plății unei sancțiuni financiare care a fost transmisă Spaniei.

În situația în care un certificat unic se referă la mai multe persoane, iar una dintre aceste persoane întrunește unul dintre criteriile prevăzute în prezenta secțiune, instanța penală competentă va avea capacitatea de a își asuma responsabilitatea pentru executarea deciziei în privința tuturor persoanelor condamnate, fără a fi nevoie de a scinda decizia unică de impunere a plății sancțiunii de către mai multe persoane.

- În temeiul articolului 2 alineatul (2) din decizia-cadru și în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Legea 23/2014, Ministerul Justiției va fi autoritatea centrală responsabilă de asistarea autorităților judiciare.

IX. Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală

- În conformitate cu articolul 23 alineatul (2) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul titlului X din Legea 23/2014.
- În conformitate cu articolul 3 din decizia-cadru, articolul 188 din Legea 23/2014 prevede că, în Spania, autoritățile responsabile de emiterea mandatelor europene de obținere a probelor sunt judecătorii sau instanțele care instrumentează procedurile în cadrul cărora este necesară obținerea obiectelor, documentelor sau datelor, precum și procurorii care desfășoară procedurile de anchetă în cadrul cărora urmează a se folosi mandatul.

Parchetul este de asemenea autoritatea competentă să recunoască și să execute mandatele europene de obținere a probelor, cu condiția să poată obține obiectele, documentele sau datele fără a adopta măsuri care restricționează drepturile fundamentale.

În caz contrar, atunci când Parchetul consideră că trebuie să refuze recunoașterea sau executarea mandatului, autoritatea competentă va fi judecătorul de instrucție în circumscripția căruia se află oricare dintre obiectele, documentele sau datele a căror obținere se urmărește prin mandat.

O schimbare eventuală a locului în care se află obiectele, documentele sau datele nu va avea drept consecință pierderea competenței Parchetului sau a judecătorului de instrucție care a dispus recunoașterea și executarea mandatului european de obținere a probelor transmis Spaniei.

Dacă certificatul s-a emis în legătură cu mai multe obiecte, documente sau date care se află în provincii diferite, procurorul sau, după caz, judecătorul de instrucție care a primit inițial certificatul și în provincia căruia se află cel puțin unul dintre obiectele, documentele sau datele respective, va avea competența de a instrumenta obținerea restului de obiecte, documente sau date.

- În temeiul articolului 8 alineatul (2) din decizia-cadru și în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Legea 23/2014, Ministerul Justiției va fi autoritatea centrală responsabilă de asistarea autorităților judiciare.
- Articolul 23 alineatul (3) din decizia-cadru prevede ca fiecare stat membru să declare dacă temeiul pentru refuzul de recunoaștere sau de executare a mandatului, prevăzut la articolul 13 alineatul (1) litera (f) din decizia-cadru, urmează a fi transpus în legislația sa națională. Prin urmare, declarăm că ambele temeuri au fost transpuse în legislația Spaniei prin articolul 32 alineatul (3) și articolul 198 alineatul (1) litera (d) din Legea 23/2014.

X. Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 de modificare a Deciziilor-cadru 2002/584/JAI, 2005/214/JAI, 2006/783/JAI, 2008/909/JAI și 2008/947/JAI, de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor și de încurajare a aplicării principiului recunoașterii reciproce cu privire la deciziile pronunțate în absența persoanei în cauză de la proces

- În conformitate cu articolul 8 alineatul (6) din decizia-cadru, vă informăm că respectivele obligații au fost puse în aplicare în temeiul articolelor 33 și 49 din Legea 23/2014.
